

1.

Spółka komunalna jako podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie
z dnia 12 maja 2022 r.

II SAB/OI 84/22

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w składzie:

Sędzia WSA Katarzyna Matczak

Sędzia WSA Bogusław Jażdżyk

Sędzia WSA Marzenna Glabas (spr.)

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 12 maja 2022 roku sprawy ze skargi M. W. na beczynność Spółki A w udostępnieniu informacji publicznej

- I. umarza postępowanie w zakresie beczynności organu,**
- II. stwierdza, że beczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa,**
- III. oddala wniosek o wymierzenie organowi grzywny,**
- IV. zasądza od organu na rzecz skarżącej kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

W dniu 22 marca 2022. M. W. (dalej jako: "skarżąca"), reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie skargę na bezczynność Spółki A (dalej jako: "spółka", "organ") w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej. Zarzuciła spółce naruszenie art. 61 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim przepis ten stanowi podstawę prawa do uzyskiwania informacji publicznej poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieudostępnieniu informacji publicznej na wniosek oraz naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 2176, dalej jako: "DostInfPubU") w zakresie, w jakim przepis ten stanowi o tym, że informacja, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej lub centralnym repozytorium jest udostępniana na wniosek, poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieprawidłowym, gdyż tylko częściowym, zrealizowaniu wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o:

1. zobowiązanie spółki do załatwienia wniosku skarżącej z dnia 14 stycznia 2022 r. w zakresie nieudostępnionych informacji publicznych, tj.: wysłanych przez spółkę do wybranych oferentów skanów zapytań ofertowych wraz z dowodami nadania przesyłek poleconych; skanu formularza ofertowego złożonego przez R. P., na podstawie którego została zawarta w dniu 16 września 2021 r. umowa zlecenia na świadczenie obsługi prawnej na rzecz spółki z Kancelarią (...) - stanowiących dokumentację przetargową dotyczącą postępowania przetargowego pn. "Usługa w zakresie obsługi prawnej spółki",
2. uznanie, iż bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa oraz wymierzenie podmiotowi obowiązkanemu grzywny na podstawie art. 149 § 2 w zw. z art. 154 § 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 329, dalej jako: "PostAdmU"),
3. umożliwienie sporządzenia i złożenia repliki na odpowiedź na skargę,

4. zasądzenie kosztów postępowania w wysokości zależnej od trybu rozpoznania skargi: na rozprawie - w kwocie 1060 zł, w trybie uproszczonym - w kwocie 597 zł.

W uzasadnieniu skargi pełnomocnik wskazał, że w dniu 14 stycznia 2022 r. skarżąca złożyła za pośrednictwem poczty elektronicznej do spółki wniosek o udostępnienie informacji publicznej następującej treści: "Szanowni Państwo, działając na podstawie art. 2 ust. 1 DostInfPubU, wnoszę o udostępnienie informacji w następującym zakresie: przesłanie kompletnej dokumentacji przetargowej, w tym zapytania ofertowe wraz z dowodem nadania przesyłki poleconej, na podstawie której Przedsiębiorstwo spółka zawarła w dniu 16 września 2021 r. z Kancelarią (...) umowę zlecenia na świadczenie obsługi prawnej na rzecz spółki. Informację i umowy proszę o przesłanie w formie e-mail".

Skarżąca wskazała, że termin do udostępnienia przedmiotowej informacji publicznej bezskutecznie upłynął, zgodnie z art. 13 ust. 1 DostInfPubU, po 14 dniach od złożenia wniosku w dniu 28 stycznia 2022 r. Po terminie, w dniu 31 stycznia 2022 r. pracownik spółki udzielił mailowo odpowiedzi na przedmiotowy wniosek: "Szanowna Pani, w załączeniu przesyłam odpowiedź na wniosek o udostępnienie informacji publicznej. Uprzejmie proszę o potwierdzenie otrzymania wiadomości". Do e-maila spółki zostały załączone następujące skany pism: odpowiedź na wniosek z dnia 31 stycznia 2022 r. oraz załączniki do ww. pisma, tj. zapytanie ofertowe, formularz ofertowy oraz projekt umowy.

Skarżąca podniosła, że przesłana dokumentacja przetargowa nie była kompletna. Spółka nie przedłożyła, wbrew treści wniosku o udostępnienie informacji publicznej, wysłanych do wybranych oferentów skanów zapytań ofertowych wraz z dowodami nadania przesyłek poleconych. Ponadto, spółka nie przedłożyła skanu formularza ofertowego złożonego przez R. P., na podstawie którego została zawarta w dniu 16 września 2021 r. umowa zlecenia na świadczenie obsługi prawnej na rzecz spółki z Kancelarią (...). Wskazano, iż skarżąca wnosiła o udostępnienie przez spółkę kompletnej dokumentacji przetargowej, w związku z czym spółka zobowiązana była udostęp-

nić również wygrywającą ofertę bez dodatkowego wezwania.

W odpowiedzi na skargę pełnomocnik spółki wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na jego bezprzedmiotowość, ewentualnie oddalenie skargi. Wskazał, że w dniu 14 stycznia 2022 r. (piątek), na skrzynkę elektroniczną spółki wpłynął wniosek skarżącej o udostępnienie informacji publicznej. Wraz z innymi mailami, pracownik przekazał wyżej wymieniony wniosek innemu pracownikowi w dniu 17 stycznia 2022 r. (poniedziałek). Pracownik, który otrzymał wiadomość w dniu 17 stycznia 2022 r., był przekonany, że to właśnie w tym dniu wpłynął wniosek i zgodnie z tym, w terminie 14 dni, udzielono na wskazany wniosek odpowiedzi. Pracownik zinterpretował wniosek w ten sposób, że uznał jakoby skarżąca zażądała z dokumentacji przetargowej zapytania ofertowego wraz dowodem jego nadania wyłącznie Kancelarii (...). W takim też zakresie informacja przez organ została udzielona. Dopiero w dniu 24 marca 2022 r. (data wpływu skargi) pracownik zweryfikował, że wnioskowana informacja jednak nie została udostępniona w pełnym zakresie. Dlatego też spółka w dniu 28 marca 2022 r. udostępniła skarżącej pełną dokumentację przetargową w zakresie, w którym stanowi ona informację publiczną. Spółka jednocześnie poinformowała, że oprócz oferty wykonawcy, którego oferta została wybrana, zostały złożone dwie oferty wykonawców oraz że nie stanowią one informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zważył, co następuje:

Skarga została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym, na podstawie art. 120 i art. 119 pkt 4 PostAdmU. Zgodnie z art. 119 pkt 4 PostAdmU sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym, jeżeli przedmiotem skargi jest bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania.

W świetle art. 3 § 2 pkt 8 i 9 PostAdmU w zw. z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2021 r. poz. 137) sądowa kontrola administracji publicz-

nej, dokonywana w oparciu o kryterium legalności, obejmuje m.in. orzekanie przez sądy administracyjne w sprawach skarg na bezczynność. Pojęcie bezczynności wiąże się z sytuacją, gdy organ będąc właściwym i zobowiązanym do załatwienia sprawy, nie czyni tego w terminie określonym przepisami prawa.

W kontrolowanej sprawie skarżąca domagała się udostępnienia informacji w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej. Ustawa ta reguluje zarówno zakres podmiotowy i przedmiotowy jej stosowania, jak i procedurę i tryb udostępniania informacji publicznej.

W świetle art. 4 ust. 1 pkt 5 DostInfPubU, który stanowi, że obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów - nie budzi wątpliwości, że spółka, będąca adresatem wniosku skarżącej jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej.

W orzecznictwie sądownoadministracyjnym przesądzona jest kwestia, że spółki, których głównym udziałowcem jest Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego, jakim jest przedsiębiorstwo gospodarki komunalnej, które wykonuje zadania publiczne w rozumieniu art. 4 DostInfPubU, jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 sierpnia 2010 r., sygn. akt I OSK 851/10 (LEX nr 737513), Sąd stwierdził, że termin "zadania publiczne" jest pojęciem szerszym od terminu "zadań władzy publicznej" (art. 61 Konstytucji RP). Pojęcia te różnią się przede wszystkim zakresem podmiotowym bowiem zadania władzy publicznej mogą być realizowane przez organy tej władzy lub podmioty, którym zadania te zostały powierzone w oparciu o konkretne i wyrażone unormowania ustawowe. Pojęcie "zadanie publiczne" użyte w art. 4 powołanej ustawy zamiast pojęcia "zadanie władzy publicznej" użytego w art. 61 Konstytucji RP ignoruje element podmiotowy i oznacza,

że zadania publiczne mogą być wykonywane przez różne podmioty niebędące organami władzy i bez konieczności przekazywania tych zadań. Tak rozumiane "zadanie publiczne" cechuje powszechność i użyteczność dla ogółu a także sprzyjanie osiągnięciu celów określonych w Konstytucji lub ustawie. Wykonywanie zadań publicznych zawsze wiąże się z realizacją podstawowych publicznych praw podmiotowych obywateli. Oznacza to, że przedsiębiorstwo komunalne, które wykonuje zadania w formie spółki, mieści się w pojęciu podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej. Zgodnie bowiem z art. 9 ust. 1 ustawy o samorządzie gminy, w celu wykonywania zadań gmina może tworzyć jednostki organizacyjne, a także zawierać umowy z innymi podmiotami, w tym z organizacjami pozarządowymi.

W świetle powyższego spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (art. 4 ust. 1 pkt 4 DostInfPubU), realizująca zadania publiczne przypisane gminie niewątpliwie jest podmiotem zobowiązanym do udzielania informacji publicznej, o ile jest w posiadaniu takich informacji (art. 4 ust. 3 DostInfPubU).

W myśl art. 1 ust. 1 DostInfPubU informacja publiczna jest każda informacja o sprawach publicznych, w szczególności w rozumieniu art. 6 DostInfPubU. Za informację publiczną uznaje się więc m.in. treść dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej lub podmiotu niebędącego organem administracji publicznej, lecz wykonującego zadania publiczne. Są nią zarówno dokumenty bezpośrednio wytworzone przez te podmioty, jak i te, których używają one przy wykonywaniu przewidzianych prawem zadań, nawet gdy nie pochodzą wprost od nich (por wyrok WSA w Gdańsku z 17 września 2014 r. publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie orzeczenia.nsa.gov.pl, dalej: "CBOSA").

Mając powyższe na uwadze nie ulega wątpliwości, że informacje, o które zwróciła się do organu skarżąca stanowią informację publiczną. Niewątpliwie bowiem są one związane z realizacją zadań publicznych oraz wydatkowaniem środków publicznych na ten cel. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym nie budzi wątpliwości, że tak jak informację publiczną stanowi informacja o kosztach

obsługi prawnej, tak też informację publiczną stanowią umowy zawarte przez podmiot publiczny odnoszące się do obsługi prawnej tego podmiotu (por. wyrok NSA z 22 marca 2016 r. sygn. akt I OSK 2317/14, wyrok NSA z 28 lipca 2017 r. sygn. akt I OSK 2916/15, wyrok NSA z 30 września 2015 r. sygn. akt I OSK 2093/14, dostępne w ICBOŚA).

Wobec tego, że obie przesłanki udostępnienia informacji publicznej zostały spełnione, spółka, do której skierowano wniosek, winna była podjąć działania prawem przewidziane w celu jego załatwienia. Ustawodawca przewidział, że jeżeli adresat wniosku dysponował żadaną informacją, winien on - zgodnie z art. 13 ust. 1 DostInfPubU - udostępnić tę informację bez zbędnej zwłoki, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku. Jeżeli natomiast informacja publiczna nie mogła być udostępniona w tak ustalonym terminie, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia wnioskodawcę o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku (art. 13 ust. 2 DostInfPubU). Stosownie do treści art. 14 ust. 1 DostInfPubU udostępnienie informacji następuje w formie czynności materialno-technicznej, w sposób i w formie określonych we wniosku, i nie wymaga podjęcia jakiegokolwiek rozstrzygnięcia. Dopiero stwierdzenie, że dana informacja nie może zostać udostępniona, bądź też postępowanie podlega umorzeniu, nakłada na organ obowiązek wydania decyzji administracyjnej (art. 16 ust. 1 DostInfPubU). Natomiast w formie zwykłego pisma informuje się wnioskodawcę o tym, że podmiot nie jest zobowiązany do udostępnienia informacji publicznych, dana informacja nie jest informacją publiczną, organ lub podmiot zobowiązany informacją taką nie dysponuje, ze wskazaniem przyczyn takiego stanu rzeczy, czy też zachodzi sytuacja wskazana w art. 1 ust. 2 DostInfPubU, a więc że informacja publiczna podlega udostępnieniu na podstawie innych ustaw, które ten tryb odmiennie regulują.

Bezczynność organu w sytuacji określonej przepisami DostInfPubU polega na tym, że organ zobowiązany do podjęcia czynności materialno-technicznej w przedmiocie informacji publicznej, takiej

czynności nie podejmuje i jednocześnie nie wydaje decyzji o odmowie jej udostępnienia, albo też udziela informacji niepełnej, czy też niezgodnej z wnioskiem, niejasnej, czy niewiarygodnej, oraz gdy odmawia jej udzielenia w nieprzewidzianej do tej czynności formie, ponadto nie informuje strony o tym, że nie posiada wnioskowanej informacji. Uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania Sąd orzeka na podstawie art. 149 § 1 PostAdmU, który stanowi, że w tym przypadku sąd:

1. zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności;
2. zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa;
3. stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania.

W myśl art. 149 § 1a PostAdmU, jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Organ nie podjął, w reakcji na wnioski o udostępnienie informacji publicznej, przepisanych regulacjami DostInfPubU działania, pozostawał zatem wobec tego wniosku w bezczynności i bezczynność ta trwała również w momencie wniesienia skargi do sądu. Tak bowiem należy ocenić sytuację kiedy organ udziela wnioskowanej informacji jednakże w niepełnym zakresie. Sytuacja procesowa w niniejszej sprawie ukształtowała się jednak w ten sposób, że po wniesieniu skargi na bezczynność spółki udostępniła ona wnioskowaną informację w pełnym zakresie – w dniu 28 marca 2022 r. Skoro zatem spółka przed rozpoznaniem skargi załatwiła wniosek skarżący w przewidzianej przepisami DostInfPubU formie (udostępniła wnioskowaną informację), postępowanie sądowe dotyczące nakazania organowi rozpatrzenie wniosku podlegało umorzeniu jako bezprzedmiotowe z uwagi na brak możliwości zastosowania przez sąd trybu przewidzianego w art. 149 § 1 pkt 1 PostAdmU. Stosownie bowiem do uchwały składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 listopada 2008 r., sygn. akt I OPS 6/08, przepis art. 161 § 1 pkt 3 PostAdmU ma zastosowanie także w przypadku, gdy

po wniesieniu skargi na bezczynność organu - w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1 - 4a PostAdmU - organ wyda akt lub dokona czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, co do których pozostawał w bezczynności. Zatem mimo tego, że w dniu wniesienia skargi organ pozostawał w bezczynności, wobec udostępnienia informacji przed rozpoznaniem skargi, odpadła przesłanka wydania orzeczenia na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 PostAdmU, tj. nakazania organowi załatwienia wniosku. Wobec powyższego należało - na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 PostAdmU - orzec o umorzeniu postępowania w zakresie zobowiązania organu do rozpoznania wniosku skarżącej (pkt I wyroku).

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 149 § 1a PostAdmU stwierdził, że zaistniała w sprawie bezczynność nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (pkt II wyroku). Rażącym naruszeniem prawa, w rozumieniu art. 149 § 1a PostAdmU, będzie stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można powiedzieć, bez potrzeby odwoływania się do szczegółowej oceny okoliczności sprawy, że naruszono prawo w sposób oczywisty (vide: wyrok NSA z dnia 21 czerwca 2012 r., I OSK 675/12, CBOSA). Oceniając, czy naruszenie prawa jest rażące, należy uwzględnić nie tylko proste zestawienie terminów rozpoczęcia postępowania i jego zakończenia, względnie braku zakończenia, lecz także warunkowane okolicznościami materialno-prawnymi sprawy czynności, jakie powinien podjąć organ dążąc do merytorycznego rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. "Rażącym naruszeniem prawa jest naruszenie ciężkie, które nosi cechy oczywistej i wyraźnej sprzeczności z obowiązującym prawem, niepozwalające na zaakceptowanie w demokratycznym państwie prawa i wywołujące dotkliwe skutki społeczne lub indywidualne" - takie stanowisko, akceptowane w pełni przez Sąd, wyrażono w doktrynie (B. Adamiak i J. Borkowski, Komentarz do kodeksu postępowania administracyjnego, Warszawa 1998 r., s. 808-812). Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Zważyć bowiem należy, że nieudostępnienia w terminie wnioskowanej informacji nie można oceniać jako przejawu złej woli organu. W powyższym zakresie organ wska-

zał na błąd popełniony przez pracownika. Ponadto zauważyć należy, że organ udzielił pozytywnej odpowiedzi na wniosek skarżącej po wniesieniu skargi. W ocenie Sądu opóźnienie w rozpoznaniu wniosku nie nosiło zatem cech lekceważącego traktowania obowiązków nakładanych przez DostInfPubU. Ponadto, przekroczenie terminu do udzielenia odpowiedzi nie było rażąco nadmierne.

Jak wynika z art. 149 § 2 PostAdmU w zw. z art. 154 § 6 PostAdmU, w przypadku uwzględnienia skargi na bezczynność lub przewlekłość, sąd może orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny do wysokości dziesięciokrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzednim. W orzecznictwie wyraża się przy tym słuszny pogląd, że tego rodzaju orzeczenie ma charakter represyjny i powinno być zastosowane w szczególnie drastycznych przypadkach zwłoki organu w załatwieniu sprawy (zob.: wyrok NSA z dnia 18 października 2017 r., II OSK 1769/17, CBOSA). Podkreślić należy, że zasądzenie grzywny nie jest bezpośrednią konsekwencją stwierdzenia bezczynności, lecz jest uprawnieniem dyskrejonalnym sądu, a zatem możliwością, z której należy korzystać, jeżeli okoliczności sprawy tego wymagają. W niniejszej sprawie nie zachodzi natomiast sytuacja uzasadniająca wymierzenie grzywny, albowiem działań organu nie można było uznać za kwalifikowaną postać naruszenia prawa. Dlatego w tym zakresie Sąd oddalił wniosek skarżącej (pkt III wyroku).

O kosztach orzeczono w pkt IV wyroku stosownie do art. 206 PostAdmU, ograniczając się do zasądzenia zwrotu uiszczonego w sprawie wpisu sądowego. W myśl tego przepisu Sąd może w uzasadnionych przypadkach odstąpić od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania w całości lub w części, w szczególności jeżeli skarga została uwzględniona w części niewspółmiernej w stosunku do wartości przedmiotu sporu ustalonej w celu pobrania wpisu. Z brzmienia tego przepisu wynika, że stosowanie art. 206 PostAdmU ustawodawca pozostawił do uznania sądu i uzależnił od wykazania zaistnienia uzasadnionego przypadku. W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie właśnie taki uzasadniony przypadek zachodzi. W tym zakresie Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w całości

podziela pogląd tutejszego Sądu zaprezentowany w wyroku z dnia 26 kwietnia 2022 r. , sygn. akt II SAB/OI 87/22, z którego wynika, że skarżąca od czerwca 2021 r. - wniosła do tutejszego Sądu 5 skarg na bezczynność organów w udostępnieniu informacji publicznej. We wszystkich tych sprawach skarżąca była reprezentowana przez radcę prawnego, który wnosił m.in. o zwrot kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 480 zł. W żadnej ze spraw nie zostało wykazane, że koszty zastępstwa prawnego rzeczywiście zostały przez skarżącą poniesione. Niezależnie od tego wskazać należy na nieskomplikowany charakter rozpoznawanej sprawy i niewielki wręcz nakład pracy radcy prawnego. Sąd wziął pod uwagę znany mu z urzędu fakt, że wniesione do tutejszego Sądu sprawy w większości są jednorodnjowe (poza jednym przypadkiem w zasadzie dotyczą udostępnienia informacji publicznej o umowach dotyczących obsługi prawnej organu), ale też analogiczne w swojej treści. W zasadzie różnią się tylko w zakresie dat złożenia wniosków o udostępnienie informacji publicznej i organu, do którego wnioski zostały złożone. Wszystkie zarzuty skarg i ich argumentacja są zaś podobne, bądź takie same. Wskazać przy tym należy, że w sprawie o sygn. akt II SAB/OI 71/21, rozpoznawanej jako pierwsza spośród skarg wniesionych przez skarżącą do WSA w Olsztynie we wskazanym okresie, tutejszy Sąd zasądził koszty zastępstwa prawnego w kwocie 480 zł. Kwota ta powinna zatem zrekompensować koszty, które skarżąca ewentualnie poniosła w związku z ustanowieniem fachowego pełnomocnika. W tych okolicznościach Sąd uznał, że koszty poniesione w niniejszej sprawie ponad kwotę uiszczzonego wpisu od skargi nie były niezbędne do celowego dochodzenia praw, w rozumieniu art. 200 PostAdmU.